

ἄπαστρος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄπαστρον ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἄσπαστρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (Appendix).

1) Ἀπάστρευστος, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. κ. ἄ.): Ἀπαστρο ἄλεσμα - μαγερεῖο κττ. Ἀπαστρα ἀγγεῖα - χέρια κττ. πολλαχ. || Ποίημ.

Καὶ νὰ σκορποῦν δὲ θὰ θυμοῦνται οἱ χοῖροι

τ' ἄδετα τὰ χερρόβολα μὲ τ' ἄπαστρό τους στόμα

Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 17. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. Η 3,20 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ἄσπαστρον . . . σαχλόν, ἀνάλατον, βρομιάριν». 2) Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πάστραν, ὁ μὴ ἐπιμελούμενος τῆς καθαριότητος, ἀφιλόκαλος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀπαστρος ἄνθρωπος. Ἀπαστρη γυναῖκα - νοικοκυρὰ κττ. σύνηθ. 3) Μεταφ. πονηρὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἄπαστροσύνη ἡ, Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης: Αὕτῃ ἡ γυναῖκα ἔχει ἄπαστροσύνη. Ἡ ἄπαστροσύνη εἶναι μεγάλο κακό. Δὲν πᾶς νὰ πλύνῃς τὰ χέρια σου πῶχον τόση ἄπαστροσύνη; Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπαστρος 1.

ἀπάστωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπάστουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πασιωτός.

1) Ὁ μὴ ἀλατισθεὶς ἢ ὁ μὴ τεθεὶς εἰς ἄλμην πρὸς διατήρησιν, ἐπὶ ἰχθύων καὶ κρεάτων πολλαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Σαρδέλλες ἀπάστωτες. Ψάρια ἀπάστωτα πολλαχ. Κρέας ἀπάστωτον Χαλδ. Συνών. ἀλίπαστος, ἀντίθ. πασιός, πασιωμένος (ἰδ. πασιώνω).

2) Ὁ μὴ ἔχων λίπος, ὁ μὴ παχὺς (ἡ σημ. ἐκ τοῦ ὅτι συνήθως παχέα εἶναι τὰ ἀλίπαστα, οἷον τὰ χοίρεια κρέατα) Μακεδ. Συνών. ἄπαχος.

ἄπατα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπατος.

Εἰς μέγα βάθος, βαθέως ὅπου δὲν ὑπάρχει πυθμὴν, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης σύνηθ.: Φρ. Ἐπῆγε ἄπατα (ἐβυθίσθη καὶ μεταφ. ἀπώλετο) σύνηθ. Εἶναι ἄπατα (ὡς ναυτικός ὄρ., ὅταν ἡ βολὴς δὲν εὐρίσκη τὸν πυθμὲνα) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄβαθα II.

ἄπατὰ ἐπίρρ. Βιθυν. Ἰων. (Κρήν.) Σύμ. Χίος ἄπατα Χίος (Καρδάμ.) ἄπατὰ Ἰων. (Κρήν.) Χίος κ. ἄ. ταπειτοῦ Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπατά. Τὸ ταπειτοῦ ἐκ τῆς ἐνάρθρου συνεκφορᾶς τ' ἀπειτοῦ, καθὼς καὶ τ' ἀνάσκελα - ταναάσκελα, τ' ἄνω - τάνου, τ' ἀπάνω - ταπάνω κττ.

1) Ἀκριβῶς, πολλάκις δις ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. καὶ ἐνεκα τούτου ἐνίοτε καὶ ὡς μία λ. ἐκφερόμενον Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.): Ἐθ-θυμοῦμαι τον, γέ μου, τὸ ἦτον ἀπατὰ ἄπατὰ σὰν ἐτοῦτον Χίος Ἐκαμα εἴκοσι κιλὰ ἄπατα Καρδάμ. Ἐπῆες εἰς τὸ μέρος ποῦ δώτσες ἔχτες τὸν λόον σου ὅτι ἄπας; — Ἀπατά, δὲ ποῦ ἔν το πέρασεν γὰ κατασυρίου ὁ νοῦς μου! Χίος Ὁ δεῖνα εἶναι ἀπατὰ ἄπατὰ σὰν ἐσένα Κρήν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 589 (ἐκδ. Hesselting) «κ' ἐγὼ ποθῶ τὰ Φλώρια ὡς ἀπατὰ ἐμένα». β) Ὅπως, καθὼς Σύμ.: Κάμνει ἀπατὰ μωρό. Τὴν ἔπαθε κι αὐτὸς ἀπατὰ τὸν Κώστα. Εἶναι-ν-ἀπατὰ κ' ἐμένα Ἀπατὰ σοῦ (καθὼς σύ). 2) Μόλις ὀλίγον ἢ διόλου Χίος: ἀπατὰ ἄπατὰ τοῦ μοιάζει. 3) Ἐπιτηδες Βιθυν. Ἡπ. (Χουλιαρ.): Ἀπατὰ ἤρτε καὶ μοῦ τό πε-μὲ ἤρε Βιθυν. Ταπειτοῦ ἤρε Χουλιαρ.

ἀπάταχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ταπάταχτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἄταχτα.

Λίαν ἀτάκτως: Ταπάταχτα ἔκαμ.

ἀπατεῶνας ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπατεών.

Ἀνθρωπος πανουργος, δόλιος λόγ. κοιν.: Αὐτὸς εἶναι ἀπατεῶνας λόγ. κοιν. || Ἄσμ.

Ἀφιλότιμε βερπάτη, | ἤφαές μου το τὸ μάτι,

ἀφιλότιμε σὲ ὅλα, | δέγνωμε κι ἀπατεῶνα

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Διαφθορεὺς κόρης ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 21: Καὶ ποῖος ἀκούστηκε γι' ἀπατεῶνας τῆς; — Τὸ πρωτοπαλλήκαρό σου, ὁ Φῶτος. Συνών. ἀπάτης (I).

ἀπάτη ἡ, λόγ. κοιν. ἀπατὰ Βιθυν. (Προῦς.) ἀπάτι τό, Κεφαλλ. Παξ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπάτη.

1) Δόλος, πανουργία κοιν.: Πάει ὅλο μὲ ἀπάτη αὐτὸς (εἶναι δόλιος) κοιν. Αὐτὸ τὸ ἀπάτι δὲν τὸ περίμενα πὸ τὸ δεῖνα Παξ. Τὸ κατάλαβα τὸ ἀπάτι ποῦ μοῦ 'καμε Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἐν-νὰ ἐνῶ μὰ μερσινεᾶ ἄνω 'ς τὸ σταμνοστάτην

νὰ ῥκεσαι νὰ μυρίζεσαι καὶ νὰ σοῦ κάμ' ἀπάτην

Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν ἀλλαγεύουν ἀπὸ μὲ γεμᾶτοι τρόμο οἱ γάττοι

θαρῶντας ποῦ ἀπαντήθηκαν μὲ φοβερό διαβάτη,

ἄς ἦταν, Θέ μου, δυνατό νὰ βγοῦνε ἀπ' τὴν ἀπάτη

ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 333. β) Μετων. ὁ πανουργος, δόλιος ἄνθρωπος Ἀθῆν. Πειρ.: Αὐτὸς εἶναι μεγάλη ἀπάτη. Φύγε ἀπεδῶ, ἀπάτη! Ἀθῆν. 2) Παιδιὰ παιζομένη κατὰ σεληνοφώτιστον νύκτα ὑπὸ ὀκτῶ ἢ περισσοτέρων παιδῶν, καθ' ἣν εἰς κληρούμενος κἀθῆται ἔχων τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ βλέπων πρὸς τὴν γῆν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παραμορφούμενοι διέρχονται ὀπισθέν του, ὥστε ἐκεῖνος νὰ βλέπῃ μόνον τὴν σκιάν των ὁ ἀναγνωρισθεὶς ἐκ τῆς σκιάς καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἀναγνωρίσαντος καθημένου παιδίου Θεσσ. (Καρδίτς.)

ἀπάτης ὁ, (I) Ζάκ. Θήρ. Κύπρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπάτη.

Ἀπατεῶν ἐνθ' ἄν.: Φαίνεται ἀπάτης Θήρ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπάτης, γιὰτὶ μοῦ 'κλειψε τὰ σταφύλια Ρόδ. Συνών. ἀπατεῶνας.

ἀπάτης ὁ, (II) Κίμωλ. Νίσυρ. Ρόδ. ἀπάτι τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Τὸ πρῶτον ὑδατῶδες γλεῦκος τὸ ρέον ἐκ τῶν σταφυλῶν εἰς τὸ ὑπολήνιον πρὸ τῆς ἐκθλίψεως των, τὸ προχύμα Κίμωλ. Νίσυρ. Ρόδ. Πβ. ἀπάτητος A1 β. 2) Λευκὸς οἶνος Θήρ.

ἀπάτητος ἐπίθ. κοιν. ἀπάτητε Τσακων. ἀπάτετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπάτ'τους Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπάτιγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσ. Τρίκκ. Κορινθ.) κ. ἄ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. Θεσσαλ. 8 ἀπάτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπάτητος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ πατηθεὶς, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Δρόμος - τόπος ἀπάτητος. Γῆ ἀπάτητη κοιν. Ἀπάτ'γα τόπια αὐτεῖνα (τόπια=τόποι) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπάτ'ρ' εἶναι ἡ στράτα (ὅτε εἶναι χιονοσκεπής) αὐτόθ. Αὐτὸ τὸ βουνὸ εἶν' ἀπάτητο, γιὰτὶ εἶναι ὅλο λόγγος Παξ. Οἱ κλέφτες ἤσουχα, μ' ἀλαφρὸ βῆμα συναχτήκαν ἕνας

ἕνας περὶ πᾶν ἀπὸ μονοπάτια ἀπάτητα ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 5 || Ἄσμ.

Βρίσκω λημέρια ἀπάτητα κι ὅλα χορταριασμένα
ἔρ. Κολοκοτρών. 2, 137. — Ποιήμ.

Νὰ περπατοῦμε τοὺς ἐρ'μῆς, τ' ἀπάτητα τὰ δάση
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 207

Ξέρεις τ' ἀπάτητο βουνὸ ποῦ τὴν κορφὴν του χιόνι
χειμῶνα καλοκαίρι ζώνει;

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 2 175

Τὰ ξωτικά, τὰ θαυμαστά λουλούδια
φυτρώνουνε 'ς τ' ἀπάτητα ἀκρογιάλια

ΚΜαρκίν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 230. Συνών. ἄπα-
τος (II). β) Ὁ μὴ θλιβεὶς διὰ τῶν ποδῶν ἢ ἄλλως,
ἐπὶ σταφυλῶν ἐν τῷ ληνῷ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Τραπ.): Ἀπάτητα σταφύλια σύνηθ. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ
γλεύκους τοῦ ἐξ ἀπατήτων σταφυλῶν Θήρ.: Ἀπάτητος μοῦ-
στος. Πβ. ἀπάτης (II) 1. 2) Ὁ μὴ φορεθεὶς, ἐπὶ ὑπο-
δημάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ' ἔχου ἀπάτ'γες τ' ἐς παντόφλεις.

3) Ὁ μὴ ἀνεχόμενος νὰ πατοῦνται τὰ κτήματά του
Πελοπν. (Μάν.): Ἀπάτητος ἀνθρώπος. 4) Ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ διαβαθῇ ἢ ὁ μὴ διαβαθεὶς ἔνεκα φυσικῆς ἰδίας ἀνωμα-
λίας, ἀδιάβατος, ἄβατος σύνηθ.: Ἀπάτητο μέρος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Συνών. ἄβατος 1, ἀδιάβατος Α 2 (α),
ἀδιάβατος 1 (α), ἀπέραστος. β) Ἐκεῖνος εἰς τὸν
ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ προσεγγίσῃ, ἀπροσπέλαστος
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βράχους - τόπους ἀπάτ'τους. Συνών.
ἄβατος 1 β. γ) Τὸ οὐδ. οὐσ., μέρος ἀπρόσιτον Ἀντι-
κύθ. Κρήτ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 2 110: Ποιήμ.

Τ' ἀπάτητα ὀνειρεύομαι καὶ τ' ἄφαχτα τοῦ κόσμου,
τ' ἄστρα, 'ς τὸ χάος ἀνέυρετα, χαμένα . . .

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. 5) Ἐνεργ. ὁ μὴ πατήσας, ἐπὶ ποδὸς
Θράκ.: Φρ. Μ' ἔκαμε τ' ἀπάτητο (ἐνν. πόδι = δὲν μ' ἐπε-
σκέφθη).

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ ἢ ὁ μὴ
κυριευθεὶς, ἀπόρρητος κοιν.: Ἀπάτητο κάστρο κοιν. || Ποιήμ.

Σὲ χρόνια περασμένα, τὸν παλαιὸ καιρὸ,
Φράγχοι πατοῦν τὴν Πόλι τὴν ἀπάτητη

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 4. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον.
Μορ. Η 3025 (ἐκδ. JSchmitt) «μαντατοφόρους ἔστειλαν
'ς τὸν πρίγκιπα Γουλιάμον | συμβίβασιν ἐζήτησαν, ἀπά-
τητοι νὰ εἶναι». Συνών. ἄπατος 2. β) Ἀμόλυντος,
ἀγνός, παρθένος, ἐπὶ νέας Μακεδ.: Ἀπάτητη κόρη. Συνών.
ἄγγιχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀμάκκωτος 2, ἀπάρθε-
νος 1, ἀπασπάτευτος 3. 2) Ἀπαράβατος, ἱερὸς ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 2, 66: Ποιήμ.

Τ' εἶναι τοῦ κόσμου ἀπάτητο σημερινὸ ζακόνι
βασιλοπούλλα ὁ βασιλῆας, φτωχεῖα ὁ φτωχὸς νὰ παίρνῃ.

3) Ὁ μὴ ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ νεκροῦ, ἐπὶ παιδίων Πόντ.
(Χαλδ.): Τὸ παιδί μ' ἀπάτειον ἐν', ἄμμα κατ' ἄλλο δέρετ'
εὔρεν ἀτο (τὸ παιδί μου δὲν ἐβλάβη ἀπὸ νεκρὸν ἢ ἐξω-
τικόν, ἀλλὰ τὸ βρῆκε ἄλλο κακόν).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπάτ'τους Θεσσ.
(Καλαμπάκ.)

ἄπατος (I) ἐπίθ. κοιν. ἄπατους βόρ. ιδιῶμ. Οὐσ.
ἄπατο τό, ἐνιαχ. ἄπατου Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. πάτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων πάτον, πυθμένα, ἥτοι βαθύτατος, ἰδίως
ἐπὶ θαλάσσης, λίμνης κττ. κοιν.: Ἀπατη θάλασσα - λίμνη.
Ἀπατα νερὰ κοιν. Ἀπατο ποτάμι σύνηθ. Ἀπατους ποῦντους
(γούρνα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπατα βάθη Θράκ. (Τζετ.)
Τοῦ καράβι βούλιαξι σὶ ἄπατα νερὰ Σκόπ. Ὁπου κι ἂν πέσ',
ἀνοίγ' λάκκουμα ἄπατου Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Ἐπεσε

'ς τ' ἄπατα νερὰ (ἐπὶ περιπλοκῇ ὑποθέσεώς τινος) Μεγίστ.
Μπρὸς βαθὺν καὶ πῖσον ἄπατου (μεταξὺ δύο κακῶν. Συνών.
φρ. μπρὸς βαθὺν καὶ πῖσω ρέμα) Στερελλ. (Εὐρυταν.
κ. ἄ.) || Ποιήμ.

Μὴν ἔξαφνα ἐλύσσαξε τὸ ἄπατο κανάλι

καὶ μέσ' 'ς τὴν λίμνην ἐχύθηκε νὰ 'ρθῇ νὰ μᾶς ξεβγάλλῃ;

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 32. Συνών. ἄβαθος II, ἀπά-
τωτος 2, ἀντίθ. ρηχός. β) Ὁ εἰς μέγα βάθος ἐξικνού-
μενος, ἐπὶ ἐδάφους Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μάν.: Ἀπατα χῶματα
Ζαγόρ. Ἐσκαψα καὶ ἡῦρα ἄπατο χῶμα Μάν. Δὲ μπορείς
νὰ θεμελιώσῃς σπιτί ἐκεῖ, τὰ χῶματα εἶναι ἄπατα Ἀθῆν.
Συνών. βαθύς, ἀντίθ. ρηχός. γ) Ὁ ἀτάκτως ἐρριμι-
μένος, ἄτακτος Ἡπ.: Ὅλα τὰ ἔκαμε ἄπατα (ἄνω κάτω).
Συνών. ἀκατάστατος I β. δ) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ λίαν
βαθὺ, τὸ ἀπύθμενον μέρος ἐνιαχ.: Τῆς γῆς τ' ἄπατα Λεξ.
Βλαστ. 377. 'Σ τ' ἄπατα τ'ς γῆς θὰ τοῦ βοῆς αὐτὸ Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Θὰ τοῦν ρίξουν 'ς τ' ἄπατου (εἰς μέρος ὁπόθεν δὲν
δύναται νὰ ἐξέλθῃ) Ἡπ. Ἀπατου νὰ γέν'! (ἀρὰ) αὐτόθ. Δυὸ
σακαφλόρες . . . ἔβγαιναν τώρ μ' ὅλα τὰ παννὰ 'ς τ' ἀνοιχτά
καὶ 'ς τ' ἄπατα ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 45. 2) Μεταφ.
ἄπειρος, ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος Βιθυν. Ἡπ. (Χουλιαρ.)
Προπ. (Κύζ.) Σῦρ.: Ἐχει γρόσια ἄπατα Κύζ. Ἐχ' ἄπατα
χρήματα Χουλιαρ. Κεῖνα πῶπαθα γὼ 'φέτο ἄπατα εἶν' Βιθυν.
Μόδια καὶ ἄπατα! (εὐχή, ἥτοι μόδια καὶ μόδια ἄπατα) Κύζ.
|| Φρ. Ἀπατα λέει (λέγει πολλὰ καὶ ἄτοπα) Σῦρ. Συνών.
ἀλογόγιστος Α 1 β, ἀλόγιστος 2, ἀμέτρητος 2,
ἀναρίθμητος 1.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπατη Τρῦπα καὶ τοπων. Εὐβ.
(Στρόπον.)

ἄπατος (II) ἐπίθ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Ἀπάτητος Α 1, ὁ ἰδ.: Ἐχασα τοῦ δρόμου καὶ γύρ'ζα
οἱ τόπ' ἄπατ' (εἰς τόπους ἀπατήτους).

ἄπατῶ κοιν. ἀπατάου Πελοπν. (Λεντεκ. Τριφυλ. κ. ἄ.)
'πατῶ Ἡπ. Θράκ. Κύπρ. 'πατάου Πελοπν. (Λεντεκ.) Μέσ.
ἀπατῶμαι λόγ. σύνηθ. ἀπατειέμαι σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀπατῶ.

1) Δολιεύομαι, ἔξαπατῶ τινα κοιν.: Μ' ἀπάτησε καὶ
μοῦ πήρε τὰ λεφτὰ κοιν. Ἐγὼ δὲν ἀπατάου τὸν κόσμον Πελοπν.
(Τριφυλ.) Συνών. γελῶ, ξεγελῶ. β) Μέσ. πλανῶμαι
λόγ. σύνηθ.: Ἀπατᾶσαι, φίλε μου, δὲν εἶναι ὅπως τὰ λές.
Συνών. γελιέμαι (ἰδ. γελῶ). 2) Ἀποπλανῶ, διαφθείρω,
ἐπὶ κόρης κοιν.: Ἀπάτησε τὸ κορίτσι. Τὴν ἀπάτησε τὴν
κωπέλλα κ' ὕστερα δὲν ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ κοιν. Δὲν
ἀπατειέται μὲ κανένα ἢ ἀδρεφὴ σου ποῦ τὴν λές τόσο τίμα
ὁποῦ εἶναι; (ἐκ παραμυθ. δὲν ἀπατειέται = δὲν εἶναι δυνατόν
ν' ἀπατηθῇ) Κέρκ. (Νύμφ.) Ἐτάισε τὰ ἀνταδέλφια τῆς 'πατη-
μένης κόρης καὶ ἡσύχασαν (Ἐβδομ. 6, 25, 8). Συνών. ἀγ-
γίζω Α 4 γ, ἀναπατῶ, καταστρέφω, ξεπαρθε-
νέω, περιάζω.

ἀπάτωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπάτουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πατωτός < πα-
τώνω.

1) Ὁ μὴ πατωμένος, ὁ μὴ ἔχων πάτωμα, ἐπὶ οἰκη-
μάτων, σύνηθ.: Σπίτι - μαγαζί - ὑπόγειο ἀπάτωτο. || Ἄσμ.

Πουλεῖ καὶ σπιτί ἀπάτωτο καὶ σπιτί πατωμένα

Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Ὁ μὴ ἔχων πάτον, ἀπύθμενος
Μακεδ. — Λεξ. Πρω. Συνών. ἄβαθος II, ἄπατος (I) 1.

ἄπαντα ἐπίρρ. Α.Ρουμελ. (Ἀγχίαλ.) Κίμωλ. Σῦρ.
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. Πρω. ἄπαντο Θήρ. (Οἶα)